

2. FEJEZET

A kiképzőtábor

Mivel úgy alkalmaztak, hogy nem volt se tapasztalatom, se képzettségem, komoly szükségem volt kiképzésre, amelyet a Pfizer szerencsére nagyon komolyan vett.

Bár a körülmények nem is különbözhettek volna jobban, amikor beléptem a hotelbe, ahol a Pfizer az alapkiképzést tartotta, mégis ugyanúgy émelygett a gyomrom, mint öt éve, amikor felszálltam a Fort Knox-i kiképzőtáborba tartó buszra.

A két esemény nem nélkülözött némi hasonlóságot. Először is, mint ahogy sose akartam a Pfizernek dolgozni, ugyanúgy sose akartam katona lenni.

Miután kínos helyzetbe hoztam a családomat a nem várt 45 000 dolláros tandíjjal, ugyanis elsős koromban három hét után otthagytam a *tengerészisztiképző* programot – „az egész egy dögunalom!” –, mardosott a lelki-furdalás, amit egy üzletiesebb szellemű évfolyamtársam még mesterien súlyosbított is: „Bróker a faterod, haver? Akkor nyilván kicsinálta a nyolcvanhetes tőzsdekrach!” *Igen, emlékszem is, hogy a szokásosnál levertebb volt azon az őszön.* Csak hát akkor fontosabb dolgok történtek a Jamie-bolygón. Hogy csak kettőt mondjak: próbáltam nem megdönteni a kihagyott passzolások egyetemi re-

kordját, és törtem a fejemet, hogy miért nem akar velem járni egyetlen pomponlány sem.

Belátva, hogy az ötödik vagyok azon öt Reidy sorában, akik megkopasztották a családot, 1990-ben megpályáztam a hadsereg kétéves ösztöndíját. Nem adták meg, viszont lehetőséget kaptam hat vidám hetet eltölteni Kentuckyban, ahol hatszáz leendő másodévesssel versenghettem egy ösztöndíjért. Azon a júniuson csak a vállamra nehezedő felelősség volt nyomasztóbb Bluegrass* állam levegőjének páratartalmánál. Ettől függetlenül összeszedtem magam, és megnyertem a húszezer dollárt, amit a mamám rögtön el is költött egy új autóra. Az autót egy teljes évig nem használhattam.

Akkor nem éreztem nyomást, amikor elkezdtem a Pfizer-nél a kiképzést – ezúttal megvolt az állás –, de ugyanaz a „Mi az ördögöt keresek én itt?”-kórus harsogott a fejemben. Fura módon a katonai kiképzés és a Pfizer kiképzése egyaránt hat hétig tartott – baljós párhuzam! Mindkét helyen megszabták, mikor egyek, és a menüválasztékot is szigorúan korlátozták.

Ám a legfurcsább hasonlóságot a szüleim viselkedése jelentette a távozásom előtt. Anyám és apám, akik kezükben pohárral heverték a nyugágyon, valamiből arra a következőre jutottak, hogy munkanélküliségem végóráiban meg kell tanítaniuk a létező összes eladási trükkre, amelyről

---

* Kentucky állam

valaha hallottak. Ken Burns* komplett dokumentumfilmet készíthetett volna belőlük *Minden eladó* címmel. Ahogy hallgattam a monoton rizsát, felvillant bennem az emlék, ahogy apa a Fort Knoxba induló géphez visz. Végigbeszélte a negyvenöt perces utat, adomázott a saját tengerészgyalogos-kiképzéséről, tippeket adott, hogy miként kezeljem a kiképzőket, és így tovább. Jót akart, mint ahogy most is jót akartak a hátsó udvarban tartott előadással, de az ilyen alkalmakkor a kevesebb több a soknál. Mivel a termékbevizsgálás éve alatt megtanultam, hogy a szüleimről lefelejtették a „hangtompító” kapcsolót, elhatároztam, hogy korábban indulok a Pfizer-kiképzésre.

Hamar odaértem. A sors kellemes meglepetésének köszönhetően a kiképzést New Jersey-ben, a Park Ridge-i Marriott hotelben tartották, tízpercnyre az öregek házától. Ez rendkívül kényelmesnek bizonyult, ha újonctársaimmal ingyen akartunk mosatni, vagy potya Oreo kekszet szeretnünk volna, meg is kaptuk a helyi Dairy Queennél dolgozó húgom, Anne-Marie jóvoltából.

Hangzavar fogadott a szálloda előcsarnokában: 150 ügynök nagy zajt tud csapni. Felmértem a sokaságot, és két gondolatom támadt: „Hú, még több ürge, akik úgy néznek ki, mint én!” és „Nézd végig a csajokat!” Ahogy megkerültem a csoportot, keresve, hol törhetnék át, valami közös vonást éreztem osztálytársaimmal, olyan egyformaságot,

---

* Ken Burns stílusának meghatározó jellegzetessége az archív filmek és fotók használata (*a ford.*)

amely ismerős volt, de nem tudtam hova tenni. Különböző nemzetiségű és korú férfiak és nők töltötték meg a termet, de volt bennük valami csoportjelleg, látszott, hogy egy csapathoz tartoznak. Aztán rájöttem: mindenki *egyenruhában* van. Még egy hasonlóság a hadsereg és a Pfizer között!

Nem mintha egy álcázó egyenruhás ezred szállta volna meg a Marriottot. Inkább az volt az oka, hogy férfiak és nők egyformán öltöztek: „lezser üzleti” stílusban. A férfiak, akik – magamat is beleértve – úgy néztek ki, mint egy Docker-reklám statisztái, pólóingben vagy legombolt nyakú ingben és khaki nadrágban pompáztak. A nőket viszont mintha egy egészen másfajta bulira hívták volna meg. Kiskosztümöt viseltek sállal – a Pfizer-lányok szeretik a sálat –, hacsak nem Kaliforniából jöttek, mert ők vakmerőn a kosztümkabátjukhoz illő nadrágra cserélték a szoknyát. Ugyanezen az estén egy nő így magyarázta el a viseletben rejlő különbségeket:

– Nagy baromság ez, megmondom őszintén. Egyszerűen nem lehet lezser üzletiességgel öltözni úgy, hogy ne látsszunk slamposnak, úgyhogy azt kell hordanunk, amit általában a munkába, vagyis nyugodtan mondhatnának „lezser üzleti” helyett „szabvány üzletit”, mert a végén úgyis az sül ki belőle. Bezzeg nektek, fiúk, úgy kell kinéznetek, mintha most jöttetek volna a golfpályáról, a tizenyolcadik lyuktól!

Pályafutásom során nem akkor hallottam utoljára a félreérthetetlenül megfogalmazott panaszt a nők által elszenvedett igazságtalanságokról a férfiak uralta világban.

Miután kifogytam a halogató taktikákból, mély lélegzetet vettem, és megközelítettem az egyik embercsoportot. Egy sötét hajú, csinos nő felé nyújtottam a jobb kezemet, közelebb hajoltam, leolvastam a nevét a kártyáról, amely zsinóron lógott a nyakában – újabb *katonai* párhuzam; mindenkinek névkártyát kellett viselnie –, és bemutatkoztam első pfizeres barátomnak. Ezzel el is kezdődött a bemutatkozások sorozata, amely megközelítően három napig tartott. Osztálytársaim, leszámítva néhány kivételt a 149-ből, valamennyien hihetetlenül barátságosak voltak. Még sose kerültem össze ilyen sok emberrel, akik ugyanolyan fecsegők lettek volna, mint én, és ez rendesen idegesített. Én mikor jutok már végre szóhoz?

Hamarosan lehetőséget kaptam, és gyorsan sikerült is leégetnem magam. Valaki bedobta a következő témát:

– Mit szóltok ezekhez az interjúkhoz? – Hárman a szemüket forgatták, és mindentudóan bólogattak. Nem tudtam, miért bólogatnak mindentudóan, de nem akartam az egyetlen lenni, aki nem ezt teszi, úgyhogy én is mindentudóan bólogtam.

– Egyik a másik után, és egyre nehezebbek! – mondta egy nő, mire záporozni kezdtek a megjegyzések az interjúk számáról, amelyeket el kellett szenvedniük. A végén egy tag lefőzött mindenkit, mert elárulta, hogy neki 7 interjúja volt! Az állak leestek az együttérző iszonyattól. Nem bírtam tovább türtőztetni magamat.

– Ja – kezdtem, hogy ne lógjak ki a csoportból. – Az enyém *gyilkos* volt! – Négy értetlen szempár fordult felém.

– Hogy érted azt, hogy a tied *gyilkos volt*? – kérdezte

az, aki bedobta a témát. – Noked nem is volt több, csak egy? – A pillantások lyukakat fúrtak a homlokomba. *A hi-
dat lezárták! Fordulj vissza! Fordulj vissza!*

– Izé, hát nem – kacagtam. Egyedül. – Csak egyetlen-
egy volt.

Az „egyinterjús pasi” híre gyorsabban elterjedt, mint a kötőhártya-gyulladás az óvodában. Ha másnap délután nem fújok meg egy sörhűtőt Apa garázsából – mindennap órák után úgy tizenötön röplabdáztunk –, talán egyetlen barátot sem szerezhettem volna.

Ó, ha ez lett volna az egyetlen baklövésém az első napokban! Amikor találkoztam Ginával, az alapfokú képzés vezetőjével – aki rövid szőke hajával, szemüvegével, nyakig begombolt csíkos blúzában olyan volt, mintha most vágták volna ki egy Brooks Brothers-hirdetésből –, nem köszöntem meg a lehetőséget, és nem kértem ki becses tanácsát, hogy miként lehet sikeresen abszolválni ezt a kétségtelenül megerőltetőnek ígérkező másfél hónapot. Figyelmen kívül hagyva az összes „Vigyázat! Ultrakonzervatív a láthatáron!”-t üvöltő jelet, azt mondtam neki:

– A hotel bárjában négy dollár egy sör. Arra gondoltam, szólhatna az igazgatónak, hogy miután több mint százötvenen iszunk itt a következő hat hétben, megérdemlünk egy Pfizer-árengedményt. – Gina egy hosszú percig bámult rám a szemüvegén át, mielőtt megjegyezte, hogy a kiképzés kezdetén talán fontosabb gondom is lehetne az alkohol áránál. Nyilvánvalóan nem látta meg ebben a humort. Volt még valaki más is, aki nem pukkadzott a

nevetéstől kérésem hallatán: Bruce, a kerületi igazgatóm. Az én *mormon* kerületi igazgatóm.

Persze, az elején még nem tudtam, hogy mormon. Ha tudom, talán megpróbálom mérsékelni a káromkodást. Nem mintha könnyen ment volna: a hadseregben eltöltött három év után nem volt mondat, amibe ne dobtam volna be minimum három „KFB-bombát”. Mert nézzék, a katonák nem figyelnek oda semmire, amit nem nyit meg és nem fejez be valami trágárság, lehetőleg jó erős. A „szar” nem is számít káromkodásnak a seregben. A társalgás a sorállománnyal valahogy így ment:

Én: Santiago őrmester, elhozta az ezredes személyi anyagát, amit kértem?

Santiago őrmester: (Nem reagál. Mivel nem követtem a szabvány műveleti eljárást, azaz nem dobtam be a mondat első öt szava közé egy faszt, nem dolgozta fel a kérdést.)

Én: Santiago őrmester, hol a faszban van az ezredes személyi anyaga?

Santiago (rám néz, tekintetében a minimális felismerés jelei): Mondott valamit, uram?

Én: A kurva életbe! Szükségem van a kurva ezredes kibaszott személyi anyagára! Bassza meg, Santiago, miért nincs itt a kurva asztalomon, holott tegnap megmondtam, hogy itt legyen?

Santiago: Nézze meg a *Sports Illustrated* alatt, uram.

Tehát mivel sikerrel jártam abban a másik színpompás

világban, átemeltem a stílust az igazi világba is, ahol nem szükségszerűen örültek neki.

Nem sok mormonnal találkoztam a hadseregben, a Notre-Dame-on se nagyon képviseltették magukat az Utolsó Napok Szentjei, de az alapvető dolgokat tudtam róluk: csupa prima támadójátékos Utah-ból, ahol valami *Gumiládba** illő törvények tiltják a táncolást, az ivást, általában mindent, ami jó. Noha Bruce sose ivott velem koktélt vagy nem káromkodott a jelenlétemben, nem illett az „öntőformába”. Úgy nézett ki, mint Michael J. Fox magasabb, gülüszemű változata, és volt benne anyagias véna, mert úgy viselte a Polo ruházatot, mintha Ralph Lauren lett volna a papája. Kapásból idézte az *Arizonai ördögfióka* és Andrew Dice Clay első HBO-s műsorának szövegét. Végül pedig hatalmas zenei gyűjteménye rengeteg dühös fiatal (Cult, Nirvana), és kevés boldog fiatal (Tabernacle kórus) foglalt magában. Ettől függetlenül arra panaszkodni, hogy „négy kurva dollár egy világos Bud!” nem a legjobb kezdete egy karriernek egy új igazgatóval lefolytatott beszélgetés során. Szerencsémre hibáztathattam a többi újonctársat a tapintatlanságomért. Abból a – mit is mondjak – nyolcszáz mormon osztálytársamból legalább egy figyelmeztetett volna.

A Pfizer *szerezte* a mormonjait. Állítólag a Pfizer ügynökeinek több mint egyharmada el tudná énekelni a Brigham

---

* 1984-es amerikai film egy kisvárosról, ahol tilos a tánc és a rockzene (*a ford.*)

Young Egyetem csatadalát. Különböző elméleteket hallottam ennek az aránynak a magyarázatára, a legjobb így hangzik: „Ha idegen nyelven tudsz vallással házalni, akkor mindent el tudsz adni!”

Bár a csoportban majdnem annyi volt a leszerelt katonatiszt, mint a mormon – ezért is szúrt szemet a sok rövid frizura, amikor beléptem a szállodába. Megjegyeztem, micsoda véletlen, hogy a Pfizer ennyi volt katonát alkalmaz, mire az egyik oktatónk, egykori tengerésztiszt, megmagyarázta, hogy egyáltalán nem véletlen:

– Nekünk kezdeményező szellemű emberekre van szükségünk, olyanokra, akiktől elvárható, hogy minden reggel felkelnek, dolgozni mennek, rájuk lehet bízni a reprezentációs alapot és egy autót; olyanokra, akik megszokták, hogy embereknek parancsoljanak, de mostantól csak maguknak parancsolnak. Ez később végzetes hajszálrepedésnek bizonyult a rendszer falán.

A Pfizer azzal büszkélkedett, hogy a huszonegyedik század vállalata, ami csoportom többi részének demográfiai összetételében is tükröződött. Mormonokon, katonákon, csinos nőkön kívül jelentős számban voltak köztünk feketék, ázsiaiak és indiánok. Oktatóink tréfásan emlegették, hogy az ügynöki állomány a „három K”-ből áll össze, azaz katonákból, a kisebbségekből és Krisztus Egyházából. Ezt könnyű is volt elhinni. Rendkívül sokszínű csoport vonult be 1995-ben azon az augusztusi napon az „újonckiképző táborba”, ahonnan hat nappal később nem mint képzett gyilkosok, de mint képzett eladók – *magasan* képzett eladók – távoztak.

